Ніяк не таємничий той художник,
Що звідав буйні Гофманові сни,—
Мені з чужої, дальньої весни
Знов мариться сумирний подорожник.

Він прикрашав у місті кожен схил,
І брук майданів, і широкі сходи,
Коли з пісенним факелом свободи
Псіхея в мій верталася приділ.

В четвертому ж дворі, у глибині,
Награючи до танцю дітлашні,
Крутилась катеринка однонога,

Життя у дзвони било... І вела
Мене шалена кров до тебе — це лягла
Одна, усім рокована дорога.

18 січня 1941